

[Aase Olesen]

det udvalgsarbejde, som blev lovet færdigt under SV-regeringen, og på, hvilke planer regeringen har på virksomhedsbeskatningens område i det hele taget.

I lovforslagets bemærkninger findes der ingen specielle begrundelser for lovforslag nr. L 53 ud over den generelle økonomiske situation.

I det radikale venstre finder vi dette forslag forkert ud fra et beskæftigelsesmæssigt synspunkt. Det er jo ikke særlig genialt først at indkassere et øget skatteprovenu fra virksomhederne for derefter at øse midler ud til de samme virksomheder i beskæftigelsesfremmende øjemed.

Hvis det er regeringens filosofi, at der under så skrap en indkomstpolitik, som der lægges op til nu, også skal ske en begrænsning i virksomhedsejernes fortjenester, så er det radikale venstre enig heri, men efter radikal sprogbrug hedder løsningen ikke øgede skatter, men obligatorisk overskudsdeling.

Min konklusion er altså, at som isoleret forslag duer dette her ikke. Hvis det kan gøres til et led i en hårdt tiltrængt reform af virksomhedsbeskatningsområdet, kan jeg love det radikale venstres saglige medvirken til en sådan reform.

Bollmann (CD):

Det er vanskeligt for mig at se, hvordan man gavner investering, produktion og beskæftigelse ved at pålægge erhvervslivet nye byrder i form af skatteforhøjelser, for det er jo investering og produktion, der er brug for, hvis der virkelig skal rettes op på landets økonomiske situation. På den anden side må jeg indrømme, at vi betragter ikke dette forslag som den aller alvorligste del af regeringsindgrebene, selv om det drejer sig om 400 mill. kr.

Man kan ikke ud af forslaget se, hvordan det vil virke på de forskellige dele af erhvervslivet, og jeg ved heller ikke, om der bliver mulighed for at finde ud af det under udvalgsarbejdet, men vi kan da forsøge.

Flere har været inde på dobbeltbeskatningsspørgsmålet, og også dette problem gør, at CDs sympati for forslaget kan ligge på et meget lille sted. Men jeg skal da sige, at vores endelige stilling vil afhænge af, hvilken skæbne der overgår den øvrige del af regeringens udspil.

Waldorff (VS):

Det er nok ikke så overraskende, at VS er tilhængere af en skærpet selskabsbeskatning og vil støtte forslaget om forhøjelsen.

Det er nok heller ikke særlig overraskende, at vi synes, 40 pct. er for lavt. Vi har ganske vist hørt – og det hørte vi igen – en masse om, at beskatningen af aktieselskaberne er alt for høj, men der er det at sige til det, at det er ikke bare politikernes holdning til sådan noget som en aktieselskabsskatteprocent, der er politisk bestemt, det er også virksomhedernes og deres forsvareres. Da vi pressede på i adskillige år for at få skiftende skatteministre til at tage § 12 i selskabsskatteloven i brug for at sætte de multinationale selskaber i skat efter deres reelle indtægt og ikke efter deres fiktive, kunne vi bl. a. opleve professor Bjarke Fog fra handelshøjskolen komme med varme indlæg, der talte om, at det var fuldstændig urimeligt med denne mistænkeliggørelse af de multinationale selskaber. Som forklaring på, hvorfor man ikke brugte prispolitikken inden for concernen til at flytte et overskud væk fra Danmark og til udlandet, angav han, at selskabsskatteprocenten i Danmark jo var så lav, at de overhovedet ikke havde noget motiv til at flytte deres fortjeneste til andre lande. Sådan er det så tit: argumentationen omkring beskatningen afhænger fuldstændig af det formål, man lige står og skal bruge den til.

Jeg synes ikke, det er lykkedes særlig godt for socialdemokratiet at lave noget genialt her. Det er »på den ene side og på den anden side« en gang til. Det har jeg sagt 3–4 gange i dag, og det er der sådan set ikke nogen grund til at gentage.

En anden ting er: hvad hjælper disse forhøjelser af aktieselskabsskatteprocenten, hvis man ikke reelt og i større omfang kan bruge det til at inddrive de virkelige gevinster i selskaberne? Det er klart, at en forhøjelse af selskabsskatteprocenten vil være en yderligere tilskyndelse til, at man prøver på at undgå aktieselskabsbeskatningen ved at danne private fonds. Dannelsen af private fonds er jo sket i meget stor målestok i de senere år. Socialdemokratiet har afvist at gøre noget ved de private fonds.

En anden ting er hele administrationen, hele ligningen. Hvordan foregår den? Her er det sørgeligt at konstatere, at interessen for